

Dankbare herinnering aan Mevrouw

Robet ROMAN

weduwe van de Heer Gilbert VAN MOORLEGHEM

geboren te Etikhove op 25 februari 1934
 en godvruchtig overleden te Ronse op 28 juni 2001,
 gesterkt door de laatste H. Sacramenten.

*Lid van de Vlaamse Federatie van Socialistische
 Gepensioneerden en Gehandicapten.*

"Er zijn weinig gaven, waarmede men in het leven
 zoveel goed kan doen als met eenvoudige vrolijkheid!"

Allard Pierson.

Eenvoudig en vrolijk, zo ging Robet door het leven met een grote bezorgdheid voor de anderen. Samen met Gilbert heeft ze hard gewerkt. Ze waren fier te zeggen: "We zijn maar werkmensen, doch we mogen iedereen recht in de ogen kijken." Bij hen kon iedereen zijn hart luchten want ze bezaten beiden de gave van het luisteren. En dan stierf haar man. Ze bleef alleen wonen met een grote moederliefde voor haar kinderen Rina en Jean en vooral voor haar oogappel, kleinzoon Tom.

Dan werd ze ziek, zwaar ziek. Ze bleef moedig in haar lijden en zalfde haar pijn met goedheid voor de anderen. Bij haar Al-Anon vriendinnen vond ze geborgenheid, die vrede in haar hart legde. Dan werd ze door haar ziekte met blindheid geslagen. Ze wilde niemand ten laste zijn en liet zich opnemen in het rusthuis. Ze bracht daar haar dagen door met volgende prachtige mijmering: "Het is goed zo. Ik aanvaard mijn leven zoals het is. Ik zeg dank voor elke morgen die ik mag beleven. Ik zeg dank voor het licht van de dag, die ik niet meer zie maar zo goed aanvoel door de liefde van mijn kinderen. Ik zeg dank om de avond en ik kan rusten in de nacht zonder onrustig te zijn want de nacht is nu de vriend van mijn uitgestorven ogen. Het is goed zo: Niet langer worstelen met jezelf maar

alleen een glimlach overhouden en beseffen dat gelukkig leven uit eenvoud wordt geboren".

Alhoewel zulke levenshouding voor ons een bron van kracht was om haar te steunen, vroegen we ons toch dagelijks af: Waarom moet ze zo afzien, ze heeft gans haar leven geen vlieg kwaad gedaan. En zo sloot de zieke verder haar wurggreep... witte verpleegstershanden streken langzaam over haar lichaam ... ze zag die handen niet meer maar voelde er de zorgzame warmte van ... en liet begaan. En dan was deze prachtige vrouw niet meer... Moeder, dank voor je leven ... want je leven was ons leven.

Beste Rina en Jean, dank voor jullie sterke liefde. Dagelijks kwamen jullie bij mij. Ik zag jullie niet staan aan mijn bed maar ik voelde jullie bezorgdheid voor mij zo aan, het verlichtte zoveel mijn lijden.

En jij, mijn lieveling Tom, elk bezoek van jou deed mijn hart kloppen van vreugde en fierheid. Ik zal blijven waken over je.

Beste familieleden, ik zag jullie graag komen...

Beste Al-Anon vrienden, ik was zo gelukkig in jullie gezelschap...

En u allen, beste verpleegkundigen van de R.V.T. 1 "De Linde", dank, innige dank voor jullie nooit aflatende goede zorgen voor mij. Zo wist ik dat ik voor jullie geen nummer was maar een volwaardig mens ...

Vaarwel nu ... hierboven staan de wolken roerloos ... ik ga er in vrede naartoe en ik voel zo aan dat God weer licht in mijn ogen zal leggen om mijne Gilbert te zien en te omhelzen. Vaarwel ... allemaal ... vaarwel ...

Jean en Rina MARYSSE-VAN MOORLEGHEM,

haar kinderen;

Tom MARYSSE en vriendin Fleur,

haar metekind;

De families ROMAN-DE ZITTER en
 VAN MOORLEGHEM-VAN DE WALLE,

danken U oprecht voor de blijken van medeleven.

